

Két vízműves kerek jubileum

2018-ban ünnepli 150 éves születésnapját az ország legnagyobb víziközmű szolgáltatója, a **Fővárosi Vízművek Zrt.** Jut azonban egy – lényegesen kisebb jelentőségű – évforduló 2017-re is, ami kicsit összefügg a 150 évvel, mert a 150 év utolsó harmadának vízműves dolgozóiról, a **budaújlakiak focicsapatáról** szól.

Erről a társaságról 15 éve már megjelent egy hír, egy fényképpel a Fővárosi Vízművek Sportkörének 75. születésnapján kiadott füzetben. Akkor még nagyon értékes csapat volt, mint az aláírás mondja, mert majdnem mindenki felelősségteljes munkakörben (a képen két igazgató, egy osztályvezető, egy gyárvezető, egy spotkörü elnök mellett több kisebb beosztású vezető illetve munkatárs ismerhető fel) szolgált a főváros vízellátását.

Egy „szedett-vedett” társaság, amely mégis az egyesület legkülönlegesebb, és talán legértékesebb csapata. A képen látható fiatal emberek alkotják ugyanis azt a baráti társaságot, amely immár harmincöt éve minden péntek délutánját a futballnak szenteli. Amikor a fiatalabbak megszülettek, az idősebbek már együtt játszottak. A „budaújlakiak” társulata: (balról) Szurdoki László, Szilágyi Gábor, Szabó József (takarva), Nagy Miklós, Szilágyi Imre, Ugróczy Károly, Fekes Mihály (labdával), Balázs Mátyás, Buza Gábor, Bartha Péter, Várszegi Csaba, Kerekes Péter

Fénykép 2002-ből

Szinte mindenki ma is játszik még a fiúk közül. Csak már kicsit idősebbek.

De kik ők, a budaújlakiak?

1967 őszén nyolc vízműves sportszerető fiatalember keresett egy helyet, ahol hódolhat szeretett sportjának valahol. Adódott a lehetőség. A Budaújlaki gépház és termelő telep hosszú évek óta adott otthont a Vízművek első osztályú röplabda csapatának. A csapat megszűnőben volt, és miután a vezetői a Termelési osztály dolgozói voltak, hamar született a megegyezés: hetente egyszer másfél óráig a foció a pálya. Egy-két évig még szerelgetni kellett a röplabdahálót, majd a teniszhálót, s azután már nem volt társbérlet. A téli sárdagasztás úgy tönkretette a salakot, hogy nemesebb sportnak már nem felelt meg.

A képen a Budaújlaki Vízmű látható

A nyolc kezdő: **a „pestiek” csapatát Nagy Miklós, Boross Ferenc, Vajczik Géza és Dienes László** alkotta;

a „budaiai” Balázs Mátyás, Szilágyi Gábor, Várszegi Csaba és Vázsonyi Sándor voltak, két kivétellel a Termelési osztály dolgozói.

Nem csoda, hogy kósza hír volt a Vízműveknél: ha egy mérnök jelentkezett a Termelési osztályra, előlétele és műszaki felkészültsége mellett megkérdezték tőle, tud-e focizni?

A nyolc kezdőből kettő, már 50 éve ma is játszik. Néhány évig csak ez a csapat létezett, néha egy-két kiegészítéssel. 50 év alatt (napjainkig!) 61 követője volt az első „őrülteknek”. Mind vízművesek. És akkor nem számítjuk azokat, akik a hét egy másik, nem pénteki napján szintén rendszeresen játszanak, követve az ősoket.

Egyik legnagyobb közös eseményük volt a kilencvenes évek közepén, a Bajorországban tartott **Resonator kupa**. A **Dunaarmatúra Kft.** tulajdonosa által szervezett nemzetközi pénzdíjas tornán 8 csapat indult. A Fővárosi Vízműveket képviselő újlakiak a 3. helyen végeztek, a gólkirály (szintén márka járt érte) is közülük került ki.

Ezek a focisták vidám fiúk, szeretnek ünnepelni is. Minden pénteken délután megisznak egy-két pohár sört egy óbudaï kocsmában, megbeszélve a magyar labdarúgás mai helyzetét, illetve az aznapi játékot is kielemezzik.

Évente egyszer az egyik játékos papájának (néha ő is ott van Újlakon a pályán) Balaton menti borpincéjében kóstolgatják a bort. És mindig megállapítják a végén, hogy: legjobb bor a sör.

Várszegi Csaba írása a budaújlaki vízműves focicsapat fél évszázadáról

www.vizinform.hu

www.facebook.com/vizinform.hu

10 éve, a 40. születésnapon a Bakonyban közösen hallgatták a szarvasbőgést fél éjszaka.
(Nem hallottak semmit).

És most, az 50. születésnapra meghívták magukat két napra a Tisza tóra.

Május 4.-én délelőtt Budaújlakon lejátszottak nagyközönség (feleségek, állandó szurkolók, már „falábú” korábbi játékosok) előtt egy jubileumi emlékcuccet, majd utána leutazás Sarudra.

Délután négy motorcsónak (a kormányosok, propeller kezelők mind-mind újlakiak voltak) vágott neki a tónak.

Mit, tónak? Nádrengetegnek. Irány Tiszaörvény, ahol a tó legjobb halvendéglője található. Bár alaposan eltévedtek, a halak délután fél öt körül is nagyon jólestek.

A visszaút tökéletes volt. Közös vacsora és hajmeresztő – Andersen elbújhatott volna – történetek Sarud egy hihetetlen szép panziójában.

Az ünnepi kiránduláson húszan vettek részt. Az indító nyolcasból mindenki ott volt, aki élt.

Ezt szó szerint kell érteni, mert ketten sajnos már csak felülről ünnepeltek.

Volt aki Németországból jött haza, csak ezért a programért.

Befejezésül megemlítem, hogyan lehet megszervezni, hogy minden pénteken nyolc, tíz, tizenkét focista ott legyen Budaújlakon. A válasz: nagyon nehezen. Felnőtt, többségükben nagypapa korú játékosokról van szó, és a családi programok szintén fontosak a hétvégén. De mindig volt egy szervező. Az 50 év első felében a Termelési osztály valamelyik dolgozója kapta meg a munkaköri leírásában ezt a feladatot. 25 éve pedig: **Ugróczy Károly**, a Labdarúgó szakosztály vezetője végzi ezt a nagyon komoly tevékenységet.